

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΝΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ:

ΓΙΩΡΓΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ
ΜΙΧΑΗΛΣ Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΙΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΧΤΗΣ:

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

Ἐπιταγὲς κλπ πρὸς τὸν
κ. Γ. Α. Ἀνδρουλιδάκι,
Καποδιστρια 36 Ρέθυμνο
Κρήτης.

ΧΡΟΝΟΣ Α΄

ΡΕΘΥΜΝΟ 1 ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1924

ΑΡΙΘΜΟΣ 16

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

Δάκρυ θαλασσογέννητο, γλωμό μαργαριτάρι
Πλασμένο ἀπὸ τὸν πόνο μιᾶς πέτρας ζωντανῆς
Ἄπ' τοῦ γαλοῦ τὰ τρισβάθα Νεράϊδες σ' ἔχουν πάρη
Τῆς ὀμορφιάς ἀστέρι στὸν κόσμον νὰ φανῆς.
Δάκρυ θαλασσογέννητο πρὸς ἄλλα, σὰν κι' ἐσένα
Πανάκριβα κι' ὄραϊα κι' ἀγνά καὶ φωτερὰ,
Μεσ' ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς στὸν κόσμο σκορπισμένα,
Γεννήματα τοῦ πόνου—στολίζουν τὴ χαρά!

(Φωτερὰ Σκοτάδια)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1) Ἀγάπες στὸ χωριό 2) Τὸ στοιχειωμένο
φαράγγι 3) Ἡ μάνα 4) Κόκκινα λιοντάρια
5) Δρομολάτες 6) Ὁ Γυρισμός 7) Ῥεθε-
μιώτικο δεκαπενθήμερο 8) Μετάφρασες
9) Φευγιό 10) Ὁ Ῥπνος 11) Εἶν' ἀργά.

ΗΘΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΗΓΗΜΑ

ΑΓΑΠΕΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Δελφίνι δ' Σωτήρης δ' Ἀσκηρῆς, νέος εἰκοσι χρονῶν, μαυρομούστακος μ' ἕνα κορμὶ πού λές εἶχε πάρει κατὶ ἀπὸ τοῦ δερφινιοῦ τὴν εὐκνησιὰ καὶ τοῦ μπαρμπουνιοῦ τὴν γιαιάδα. Τὰ νηῆα του τᾶχε χαρίσει στὴ θάλασσα. Μικρὸς ἀκόμα εἶχε μπῆ στὸ καράβι τοῦ πατέρα του, ἐνοῦς λεβεντάθρου πούχε ἀφίρει πειὰ τὴ θάλασσα ἀφοῦ τὴν ἔφραε μὲ τὴ φούχτα κι' εἶχ' ἀνοίξει ἕνα παραλιακὸ μαγαζι, καὶ ταξίδευε τώρα πειὰ μὲ δικὸ του καϊκι, παραβοκύρης ξακουστός σ' ὄλους τοὺς κάβους καὶ παιδι μὲ μὲ λ λ ο ν

Φαίνεται πῶς αὐτὸ τὸ μὲ λ λ ο ν ξέχωρα τόνωιδε καὶ τὸ φανταζότανε ὁ Παπᾶ—Ζήσης μὲ τὰ διαλεκτὰ τὰ κορίτσια, τὲς καλύτερες τὲς νυφάδες τοῦ χωριοῦ πού καθέννας ἀπὸ τοὺς νηοὺς κί μαρί θὰν τᾶχε νὰ τὴ κάμη γυναῖκα του. Ἡ μεγάλη, ἕνα κορίτσι ὡς ἐκ ἐπ' αὐτῶν μεγάλη καὶ σιετὴ ἀντρογυναῖκα σωστὴ εἶχε δὲ ξέρω σὰ τὴ τὸ ἀριστοκρατικὸ μὲ κειὰ τὰ π λ ο ὕ σ ι α τὰ μαλλιά καὶ τὰ περήφανα τὰ μάτια, ἐνῶ ἀντίθετα ἡ μικρότερη κοντὴ καὶ τσαχινοῦλα μὲ κείνα τὰ χιλιποδῆτα τὰ χεῖλια, τὰ ὀλοκόκινα, καὶ τὰ παιχιδιῦρικα τὰ μάτια καὶ τὸ σκαστὸ τὸ γέλοιο εἶχε τὴ δροσεράδα τῆς «κρουσταλένιας βρύσης» καὶ τὴ γλυκάδα τοῦ μελιοῦ καὶ μάλιστα ὄντας σειῶντας τὸ λυγρὸ τῆς τὸ κορμὶ πῆγαινε στὴ βρύση γιὰ νὰ γιομίσῃ τὸ σταμνὶ καὶ ν' ἀκούσῃ, τὸ περισσότερο, πειράγματα τῶν νηῶν—ὦτὶ τσαχλίνηδες ο ἱ νηοὶ τὰ ἀπάνω γειτονιάς;—πού καθέννας τὸν νόμιζε πῶς ἔχει μιὰ ξέχωρη θέση στὴ καρδοῦλα τῆς ὁμορφῆς παπαδοπούλας. Μὰ φαίνεται πῶς πειότερο ἀπ' ὄλους ὁ Σωτήρης ὁ Ἀσκηρῆς γιόμιζε τὴ καρδιά τῆς Χρυσῶς, τῆς τσαχινοῦλας. Κι' ὁ Σωτήρης δὲν ἔμενε ἀδιάφορος. Κεῖνο τὸ στετὸ κορμὶ καὶ τὸ παράσιο τὸ στήθος τᾶναβε μιὰ παράξενη φλόγα, διάφορη ὀλοτέλα ἀπ' τὴν ἐντύπωση τῆς μεγάλης τῆς παπαδοπούλας, τῆς Μαρίας, πού κλειοῦσε ἕνα περίσιο αἰσθημα θαυμασμοῦ.

Κι' ὁμως ἡ φλόγα τῆς Χρυσῶς πειὸ πολὺ τὸν διαπερνοῦσε.

Μὰ καὶ τοῦ παπᾶ ἡ ἐντύπω-

ση γιὰ τὸ Σωτήρη δὲν ἦταν κακὴ, παρὰ ἐναντία ὀλοκαλῆ εἶσι πού μιὰ μέρα ὁ λεβεντάθρουπος ὁ γέρο—Ἀσκηρῆς πῆρε προξενιά γιὰ τὴ μεγάλη θυγατέρα τοῦ παπᾶ—Ζήση γιὰ τὸ γυιὸ τοῦ τὸ Σωτήρη. Δὲν ἐσιτάθηκε ὁ γέρος μὴδὲ στιγμή—κι' ἄς ἔλειπεν ὁ γυιὸς του σὲ ταξίδι—καὶ τᾶσιαξε καὶ τὸ τελείωσε, ὥρισε καὶ τὴ μέρα τοῦ ἀρραβῶνα καὶ δὲν ἔλειπε τώρα παρὰ ὁ γαμπρός.

Ἐγινε ἡ καλὴ ἀρχὴ στοῦ παπᾶ ὁ σπῆτι καὶ ἀπάνω στὸ μῆνα πρὶν ὁ Σωτήρης γυρίσει, τὰ τέλειωσεν τὰ πρᾶμα καὶ γιὰ τὴ μικρότερη κόρη μὲ τὸ Δευτέρη τὸ γυιὸ τοῦ Δημάρχου, παραβοκύρη κι' αὐτὸ, παιδι μὲ μὲ λ λ ο ν.

Γύρισεν ὁ Σωτήρης ἀκουσε πῶς τὸν παντρέψανε ἀνήξερα τὸν καὶ σὰ νὰ μὴ τοῦ καλόθενε. Ἡ μεγάλη πάντα τᾶρεσε γιὰ γυναῖκα μὰ ποτὲς δὲν εἶχε σκεφτῆ πῶς μορῶσε νὰ γίνῃ δικὴ του, ἐνῶ ἡ μικρὴ...

Μὰ τί νὰ κάμη; Ὁ πατέρας του τᾶδελε, ἡ μικρὴ ἡ Χρυσῶ εἶχε κι' αὐτὴ βρῆ τὸ γαμπρὸ, ἔκαμα λοιπὸ κι' ὁ Σωτήρης τὸ σταυρὸ του καὶ—«στῆνομα τοῦ Θεοῦ»—θὰν τὴ πάρω, σκέφτηκε.

Δὲν ἔμετε τώρα πειὰ παρὰ νὰ ἐτοιμαστοῦνε τὰ παιδιὰ, νὰ κάμουν κάνα ταξίδι οἱ ἄντρες γιὰ νὰ πάρουν ἀπ' τὴ πολιτεία τὰ χρειαζόμενα, νὰ ἐτοιμάζονται ὡς τόσο ἡ κοπελλίτες...

—Μὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ φύγουν κι' οἱ δύο γνωμάτεψε ὁ παπᾶς.

Ἀπόφασισαν νὰ φύγῃ μόνο ὁ Δευτέρης—ὁ Σωτήρης μόλις πούχε γυρίσει ἀπ' τὸ ταξίδι—καὶ νὰ πᾶν νὰ ψουνίσῃ καὶ γιὰ τοῦ δύο τους.

Ἐφρονε τόντις καὶ ὄλο τὸ συγγενολοῖ τὸν ξεπροβόδεψε ὡς τὸ λιμάνι κι' ἀπὸ κεῖ—ὦ τί φιλιὰ τί εὐκὲς, τί δάκρυα καὶ μαντηλιῶν κουνήματα—τ' ἀγέρι, καλὸ συντρέφι, τὸν ἔφερε μακρὰ.

Ἀπ' τὴ παραλία γιὰ πολὺ τὸ ἀκλουθῆσαν μὲ τὸ μάτι ὥσπου ὀλοτέλα τὸ χάσαν, ὥσπου ξαφανίστηκε πέρα, μακρὰ στὴ γαλάζια γραμμὴ τοῦ ὀρίζοντα.

Ὁλωνῶν τὰ μάτια ἀθελα τὰ κλουθῆσαν τὸ καράβι μόνο τῆς Χρυσῶς μιὰ παράξενη φλόγα τὰ ζώρηψε καὶ νευρικὰ ἀναζητήσαν τὸν Ἀσκηρᾶ. Βρισκόταν μὲ τὴν ἀδερφή τῆς καὶ γλυκομιλοῦσαν. Τότες ἕνα δάκρυ—μαργαριτάρι τᾶχα ἡ ἀνάξιο δάκρυ;—κύλυσε στὸ μάγουλο τὸ ξεκοκκινισμέ-

νο καὶ τὸ στήθος φούσκωσε σὰν σὲ ἀναστεναγμὸ ἀπειλῆς.

Μῆνας ὀλάκερος εἶχε περάσει Ὁ Δευτέρης θᾶπρεπε νὰν γυρίσμένος κι' ὁμως...

Κάτι φῆμες ἀρχίζαν νὰ διαδίδονται. Ἡ θάλασσα, ὁ ἄνεμος ἡ φουρτοῦνα, ἕνα μπουρίνι... Ὁ γάμος τῆς Μαρίας μὲ τὸ Σωτήρη ἔμενε περιμένοντα σ τὸ γύρισμα.

Βραδυές, βραδυές γυρίζαν κάτω στ' ἀκρογιάλι οἱ δύο ἀρραβωνιασμένοι μὲ τὴ Χρυσῶ. Κυντᾶζαν τὴ θάλασσα καὶ βλογοῦσαν—οἱ δύο—τὸ Θεὸ πού δὲν ἔφυγε κι' ὁ Σωτήρης. Τὸ βλέμμα τῆς Χρυσῶς ἔπερνε κεῖ στὸ σκοτάδι καὶ παράξενες λάμπες.

Ἐνα βράδυ πού ἡ θάλασσα ἐξαιρετικὰ ἦταν γαληνεμένη οἱ τρεῖς καθεβραδυν οἱ περπατητὲς ἦσαν ἐκεῖ. Δυὸ καράβια γυρισμένα ἀπ' τὰ ταξίδια εἶχαν ἀράξει μέσα στὸ πέλαγος περιμένοντας νὰ ξεφορτωθοῦν νὰ μποῦν στὸ λιμάνι. Διακρίναν βαθεῖα τὰ φῶτᾶ τους.

Προχωροῦσαν—τώρα ἀργὰ, γιὰ τὸ σπῆτι του σ. Θάφινε ὁ Σωτήρης τίς κοπελλίτες κι' αὐτὸς ὕστερα ἴσως νὰ γυρίξει κάτω στὴ ταβέρνα τοῦ γέρο Ἀσκηρᾶ.

Μπορεῖ νᾶξερε κανένα νέο.

—Περίμενε με κάτω στὸ σπῆτι, τοῦ σφύριξε μιὰ στιγμή ἡ Χρυσῶ στ' αὐτὴ.

Παραξενώθηκε ὁ Σωτήρης. «Σὰν τί νὰ μὲ θέλει» συλλογίστηκε. Ὁσὶόσο ξακλουθῆσαν τὸ δρόμο τους.

—Κι' ὁμως μ' ἀγαποῦσες, Σωτήρη, κι' ἐγὼ τόνωιδες πῶς σ' ἀγαποῦσα! Ναι μ' ἀγαποῦσες καὶ μάφινες νὰ τὸ νοιώσω στὰ φρεσίματᾶ σου μέσα, στὰ πειράγματᾶ σου, σὲ κάθε τι! Καὶ μ' ἀγαπᾶς ἀκόμη! Ναι!

Καθισμένοι ὁ Σωτήρης κι' ἡ Χρυσῶ πέρα στὴν ἀμμουδιά μιλοῦσαν ἐνῶ τὸ φεγγάρι ξαπλωτὸ σὲ κά τι δόλοζευκα σύνεφα τοὺς κύτταε, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς Χρυσῶς φλογοῦσαν.

—Καὶ δὲ σκέφτεσαι τὸ Δευτέρη, τὴ Μαρία; Κι' ὁμως σ' ἀγαπᾶ; Ναι, σ' ἀγαπᾶ, καὶ τὸ νοιώθει!

—Σωτήρη!

—Χρυσῶ!

Κι' ὀλοψυχα τὰ χεῖλια τους ἐνωθῆκαν. Σφιχτὰ, ὀλοθερμα φιλιὰ ἀγροικῆστηκαν.

Τὸ φεγγάρι ντροπαλὸ μπροστὰ στὴν ἀμαρτία τους κρύφτηκε στὰ ὀλοσπαρα σύνεφα.

ΦΙΦΗ ΜΟΙΡΟΔΑΤΡΗ

Πέμπτῃ 24 τ' Ἀλωνάργη 1924

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΑΜΕΝΟ ΦΑΡΑΓΓΙ

“Ολ’ η Ζύρο τ’ά τώξερε, πώς απ’ την άπανάσταση του θύ κι’ ύστερα, που ο Άντωνης του Πετρή—Θεός σωρός’ τή ψυχή του—σκότωσε μιά Τρίτη τ’ά μεσάνυχτα στο φαράγγι που πάει απ’ τή Ζύρο στη Κάτω Ζάκρο, τ’ό Μερέτι—πίσα στη κοκκάλα του—τ’ό βρωμότουρκο πούχε βρωμέσι τ’ά καλλίτερα κορίτσια του τόπου κι’ έβγαλε σ’ε μι’ά σπηλιά όλα τ’ά παλληκάρια τ’ης Ζύρος και τ’άκαψε άζωντανά—άπό τότες κι’ ύστερα, κάθε Τρίτη τ’ά μεσάνυχτα βγαίνουν απ’ τ’ό διπλανό ποταμάκι οί άνερά’ιδες και τούς παίζει τή λύρα ο Μερέτις ντυμένος σ’ε μι’ά άσπρη μακρού ποκαμισσα και μ’ ένα κόκκινο φέσι στο κεφάλι του, και πιάνουνε στο χορό κι’ όποιος περάσει κείνη τήν ώρα γέρος η νηός τ’ον ξετρελλαινουνε με τή χάρη και τ’ό σκέρσο που χορεύουνε και πιάνει στην όμπρός μερά του χορού και χορεύουνε ως που ν’α φωνιάξη ο πρώτος πετεινός που γίνονται άφαντες κι’ ο άνθρωπος τρελλαινεται και θαρρεί πώς χορεύει άκόμα μαζί τους κι’ έτσι χορεύει τρελλός σ’ όλη του τή ζωή.

Είχανε πολλά παραδείγματα ως τ’ά τώρα.

Τ’ά καλλίτερα παλληκάρια που ποτέ δέν έννοιωσαν τ’ό φόβο, δέ μπορέσανε ν’ άντισταθούν μπρός στην αιδέρια όμμορφιά και χάρη των νεραϊδών.

Αέ κλείσανε άκόμη τ’ά πέντε χρόνια που ο Φραγκομανώλης—τ’ό πιο καλό παλληκάρι του χωριού—έβγαλε στοίχημα με τ’ό Καφετζή τ’ό Σούρσουλα ν’α περάση τή τρίτη τ’ά μεσάνυχτα απ’ τ’ό καταραμένο φαράγγι, μ’α κι’ αυτός τήν έπαιξε και τώρα γυρίζει στους δρόμους του χωριού, τρελλός, και χορεύει μόνος του.

Μόνος ο Μιχάλης του Κοτσαλάκη που πήγε στρατιώτης στο πόλεμο του 12 και πήρε μέρος σ’ όλες τ’ες μάχες και πήγε και στη Ρουσία δέ τ’ά πιστευε κι’ άποφάσισε ν’α περάση με τή φοράδα του τή Τρίτη τ’ά μεσάνυχτα.

Τήν έτάτισε καλά και κατά τις έντεκα έκαβαλίκεψε.

Πήρε μαζί του τ’ό «ρεβόρβορο» πουχε φάει κατά τ’ό λέει του έκατό «μπουρμάδες» κι’ άλλους τόσους Βούργαρους, μ’α ν’α πουμε τήν αλήθεια έννοιωθε μέσα του μι’αν άνετριχίλα άδριστη και γι’ αυτό πήρε και τ’ό φυλαχτό του που τούχε δώ-

σει η μακαρίτισσα η λαλά του η χατίνα, που είχε μέσα και «τίμιον ξύλο» και ξεκίνησε.

Κότταξε τ’ό ρολόι του κι’ όταν είτανε μεσάνυχτα άκριβώς, βρισκότανε στο π’ό άγριο μέρος του φαράγγιου. Μ’α του κάκου. «Μηδέ λύρα άκουγε, μηδέ χορόν έθώργιζε».

Γέλασε με περηφάνεια, κούτταξε τή φοράδα του και τ’ό είπε. Ντέ ώρη άνερά’ιδα, μ’α έπαε δέν έχει δροσά.

Αυτή χύθηκε με μι’ά διαολεμένη ταχύτητα και σ’ε δέκα λεπτά βρισκότανε στη Κάτω Ζάκρο.

‘Επαίξεψε, κι’ έβγαλε τή φοράδα στο άβλε, και τ’ό σομάρι έβγαλε μέσα στο σπήτι.

‘Εκοψε μι’ά όλιά ψωμί και τυρί ν’α φάη και πήγε ν’α ξεσειρή τ’ό σομάρι ν’α κάτση ν’α φάη στο σοφρά.

Μ’α όντ: τ’ό σήκωσε λιγάκι είδε από κάτω μι’ά γυναίκα κουλουριασμένη στα κατάλευκα ντυμένη.

Στήν άρχή δέ βοήθησε παρά τή ρώτησε με ψυχραιμία:

—‘Ωρή ί’να θες έκαδά;

Αυτή σηκώθηκε και τέντωσε τ’ό κορμί τση και τούπε.

‘Εσύ δέ με κάλεσες;

Αυτός ώστε ν’α τ’ άκούση τ’άβαλε στο πόδι.

‘Ετρεξε και πήρε τ’ά βουβά, κι’ άκόμα τρέχει και θαρρεί πώς τότε κυνηγά άκόμη η νερά’ιδα.

‘Από τότες κι’ ύστερα, κανένα παλληκάρι δέν έκαμε τήν άπόφαση ν’α περάση Τρίτη τ’ά μεσάνυχτα απ’ τ’ό καταραμένο τ’ό φαράγγι που πάει απ’ τή Ζύρο στη κάτω Ζάκρο, μόνο νωρίς—νωρίς μαζεύουνε τ’ά ζούμπερα απ’ τ’ό φαράγγι και κλείνουνται στα σπήτσια τους γι’α ν’α μη σφανταχτούνε.

Χίος 21 του Δευτερούλη 1924
ΠΕΤΡΟΣ ΡΑΛΛΗΣ

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΤΗ ΜΑΝΝΑ ΜΟΥ

Η ΜΑΝΝΑ

Γλυκειά νανουρίστρα, άκούραστη νοσοκόμα κι’ ύπέροχη δροσολογήστρα. ‘Η μόνη σου χαρά ν’α κάμης τ’ό παιδί σου, τ’ό σπλάχνο σου, ν’α πάψη ν’α κλαίη με τ’ό όλόγλυκο νανούρισμα σου. Ποιό τ’ά αλόγιευτο άκόμα μωρουδάκι θ’α μπορέση ν’ άντισταθίη στο μεθυστικό νανά. . . σου, και δέ θ’α γύρη άπαλά τ’ό κεφαλάκι του γι’α ν’ αφέση ν’α ξεψυχήσουν όλα του τ’ά καπρίτσια, κατ’ απ’ τή θέρημη τ’ης άπαλής σ’ άγκάλης;

Κέρβερος ύστερότερα στο πλά’ι τ’ό κρεββατιού του στέκεται. Ποιά νοσοκόμα ήγάπησε έτσι τούς άρρώστους τ’ης; Ναι σ’ε βλέπω ν’α στέκεσαι ήκούραστη πλά’ι στο κρεβάτι τ’ άρρωστημένου παιδιού σου.

‘Αντίς τή ζωγραφιά του κόπου στο πρόσωπό σου, στα μάτια σου διακρίνεται ένας μεγάλος πόθος: Ν’α σκύψης μι’ά φορά, και ν’α φιλήσης άπύρετο τ’ό μάγουλο του παιδιού σου. Λάμπουν τ’ά μάτια σου απ’ τή κεθυμιά αυτή, ένφ κάπου κάπου μι’ά μικρή διαστολή των χειλιών σου προδίδει τ’ό μεγάλο σου πόνο, τ’ό θασανιστικό καρδιοξέσκιμα που δ’ό τόσο έπιτήδεια κρύβεις. Αληθινά! Μόνος τεχνίτης και ψυχολόγος μεγάλος μπορεί ν’α σοδ τραθήξη τ’ό πέπλο και ν’α δ’η από μέσα τ’ον έερό σου πόνο.

Σκορπίζης άδιάκοπα γύρω σου τή δροσά. Στίς πέρες στους καύμους και σ’ άλλα χτυπήματα τ’ης Μούρας, μόνος σ’ε στέκεσαι άκλόνητη, άτάραχη, ύπομονετικά.

Σ’αν Βρούσινα; άνάμεσα σ’ε χειμωνιάτικη νύχτα, ύποφέρνης τ’ό ξεσπασμα του μαγιασμού των στοιχείων τ’ης φύσης—τ’ης Μούρας τούς κολάφους. Δέν σ’ε φοβίζουν. Γέγας όλάνερος στέκεσαι, μ’ άνοιχτές τ’ες άγκάλες. Εκ’ εκεί—ώ! εκεί!—χώνοντας τ’ό παιδί σου τ’ό κεφάλι του ξεχνά. . . δροσίζεται. . .

‘Αετόσο και σάρκα και κόκκαλα έχεις.

Γι’α μι’ά στιγμή σ’ε βλέπω ν’ αφένης τ’ό κεφάλι σου ν’α γύρη και τ’ά βλέφαρά σου ν’α κλείσουν απ’ τ’ό μεγάλο κάματο. ‘Αγαπημένη όψη, μόνος γι’α μι’ά στιγμή σ’ άπολαμβάνω έτσι!

‘Ρ’στερα πάλι η έγνοια—γέννημα τ’ης ασύλληπτης άγάπης σου—σ’ε ξυπνά. ‘Η έννοια, κι’ ο πόθος! ‘Η άγάπη σοδ κουνά τ’ά χείλη σ’ε μι’ά άνώτερη έξωτερέκευση τ’ης

—ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ. . .

—Μάννα, γλυκειά νανουρίστρα, άκούραστη νοσοκόμα, κι’ ύπέροχη δροσολογήστρα, βράχε άκλόνητε, πηγή παρηγοριάς άστήρευτη, με τί θ’α σ’ ανταλλάξωμε; ; ;
ΠΑΝΟΣ ΗΡΙΔΑΝΟΣ

GABRIELE D'ANNUNZIO

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΠΑΝΤΕΛΗΓ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗ

IV

Ἔνα ἰπέριχτο βουρητὸ τὸν ἰποδέχτηκε. Πέντε, δίκυ, εἴκοσι δερμάτινι ποῦ κίχυν μαζουτήκιν κίτωθε. Ἡ λάμψη φώτιζε τὰ πρόσωπα τὰ ξυκαμένα ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τῆς σφαγῆς, τ' ἀτσάλι τῶν μουσκέτων, τὰ σίδερα τῶν σκαλίδων. Ἐκεῖνοι ποῦ κρητοῦσαν λαμπάδες εἶχαν ὄλο τὸ πρόσωπο κρηταμένο ἀπὸ ἰλεῦροι γὰ νὰ προφυλάττουνται ἀπὸ τῆς σπύρας· καὶ σ' αὐτῆς τῆς ἄσπρης μίσκης τὰ κόκκινα μάτιν λάμπανε σὰν κροθούνα. Ὁ κληνὸς ὁ μαδρος ἀνέβηκε στὸν ἄερα μὲ τὸ τρέξιμο τῶν σπιθήρων. Ὅλες ἡ φλόγες ξεμακρύνιν ἀπὸ τὴν ἴδια μεριά, σπρωχνόμενες ἀπὸ τὸν ἀνεμο, σφυρίζοντας, σὰ μαλλιά δριμύνων. Τὰ καλάμια τὰ περὶ ξερὰ ἀνάφταν, συστρεφόνταν σποῦσαν, κτυποῦσαν σὶ προτεχνήματα, σὲ μιὰ στιγμή. Κι' ἦταν ὠροροφὸ θέαμα.

—Μαζαγκρόνια! Μαζαγκρόνια!

Ὁ ἴνατος στὸν ἀλοῖθιμο! Ὁ ἴνατος σὶ ψωριχῶν. Σπυριχῶν! σπυριχῶν! φωνάζιν ὄλοι σπρωχνόμενες γὰ νὰ πετάξουν τὴν θλαστήμα καὶ τὴν ἀπειλή ἀπὸ περὶ κοντὰ.

Ὁ Μαζαγκρόνια ἐπέλωσε τὸ χέρι σὰ γὰ νὰ καλυφθῆ τὴ θυή· ἐμάζεψε ὄλη τὴ δύναμη τῶν πνευμένων του, κι' ἄρχισε μὲ τὸνο κα τοῦ βασιλιά, σὰ νὰ κρονοποιῶσε κινένα διαταγμα, πιστεύοντας νὰ ἐπιθέλλῃ τὸ σεβισμό στοὺς ἄλλους.

—Ἐν ὀνόματι τῆς Α. Μ. τοῦ Φερδινάνδου τοῦ Βουελέω Θεοῦ, βασιλέως τῶν δύο Σικελιῶν, τῆς Ἱερουσαλήμ....

—Ὁ ἴνατος στὸν κλέφτη!

Τὸ ντουφεκίδι ἀντήχησε στὴ χλαλοή· κι' ὁ δημηγορητής, χτυπημένος στὸ στήθος· κι' εἰς τὸ μέτωπον τυχνοῦσθησε, κούνησε τὰ μαλλιαρὰ του χέρι στὸν ἄερα καὶ ἔπεσε μπροστά. Πέφτοντας ἡ φαλακρὴ του κεφαλὴ ἀρπάχτηκε στὴ μέση, δυὸ καγκέλων καὶ ἐμεινε κρημασμένη πρὸς τὰ ὄξω σὰ μαγλεινὴ καλοκάθα. Τὸ αἷμα ἔσταζε στὴ φλόγα τῶν δερματιῶν.

Αὐτὴ ἡ σὺμπτωση· ἡ τελοθίνατη εὐχαρίστησε τὸ πλῆθος. Ἡ βοή ἀνέβαινε ὡς τ' ἀστέρια.

Τότε κείνοι ποῦ κρητοῦσαν τὸ ἀνθρώπινο τὸ λάβαρο σπρώξινε τὸν κρημασμένο ὡς τὸ

μυλιακόνι καὶ σπρώσαν τὸ Βικέντιο Μοδρου στὸν ἄερα, οἱ ἄνθρωποι θουθοὶ κυττάξαν τὸ φίλημα τῶν δύο πτωμάτων, μέσα ἰπ' τὸ κληνὸ. Ἔνας θάνκοτος αὐτοσχεδιαστής, κληνοντὶς ὕπαινεμιὰ τοῦ ἕνα ποῦ ἦταν φαλακρὸς καὶ τοῦ ἄλλου ποῦ ἦταν τρημπλικιῶρης, πέταξε ἕνα σκληρὸ δίστιχο.

Ἔνας ἰπέριχτος σποκρημὸς ἰκλούθηξε τὸ χλευασμὸ τοῦ ποιητή. Τὸ γέλοιο πέρισε ἀπὸ σπῶνε σὲ σπῶνε σὰ θόρυβος ἰκρόατητου νεροῦ πῖνω σ' ἀπότομα χαλύκια.

Ἔνας ἰντίπαλος ποιητῆς ξεφώνησε ἄλλη θλαστήμα μὲ τὴν σειρά του.

Τὸ γέλοιο πάλι ἰγροικήθησε στὸν πυκνὸ ὄμιλο.

Ἔνας ἄλλος ἔρριξε καὶ τρίτο περὶ κληνίκο

Ἄλλα δίστιχα πετάξαν πρὸς τὸ μυλιακόνι. Μιὰ ἄγρια εὐθυμία κινούσε τῆς ἰδεικνῆς κοιλίης. Ἡθέακε ἡ μυρωδιά τοῦ αἵματός μεθούσε τοὺς περὶ κοντινοὺς. Ὁ Τομάσο ντὶ Μπέρι, κι' ὁ Ρόκο Φούρτσι ἰγωνιστήκαν στὸ ποιὸς νὰ χτυπήσῃ μὲ τὴ πέτρα τὸ κρημασμένο κληνίκο τοῦ πτωμάτων τοῦ ζεστοῦ ἀκόρη. Σὲ κἄθε χτύπημα, τὸ κληνίκο κρονοῦσαν καὶ ἔσταζε. Ἡ πέτρα τοῦ Ρόκο Φούρτσι τὸ κτύπησε τίλο· στὸ μέσο. Ἀκούσαν τὸ κόκκαλο νὰ τρέξῃ. Οἱ θεατῆς ἐπυρφημήσαν. Μὰ, τώρα θάταν τὰ σπουδαῖα.

Ἡ πάλι ἡ κρονογὴ σπρωθῆκε.

—Κιστούρα! Κιστούρα! τὸ δοθα! Ὁ ἴνατος σὶ δοθα!

Ὁ Φερμπέζο κι' ὁ Φερδινάντο Σιόλι γλι σπρωῦσαν στὴ μέση τοῦ πλῆθους· κι' ὄπρηκονοῦσαν τῆς ἔχτρες. Μιὰ γάλαζα πετρῶν γένηκε, ἐχτύπησε τὸ κροθούρα τοῦ κληνίκοῦ καὶ ζῶ μὲ τὸ ντουφεκίδι· τὰ τζάμια πέφτανε στοὺς κλοισρητῆς. Ἡ πέτρα ἀντιπέφτανε στοὺς σκοπευτῆς.

Ὅταν ἡ προμήθεια τῶν χαλικιῶν καὶ τοῦ μολυβίου ἐξιντλήθηκε, ὁ Φερδινάντο Σιόλι φώναξε:

—Κίτω τὶς πόρτες!!

Κι' αὐτὴ ἡ κρονογὴ, ξαναπωμένη ἰπὸ τόσα στόματα ἀφίρειε ἰπὸ τὸ δοθα καὶ τοῦ Ὁφένια κἄθε ἐλπίδα σωτηρίας. (Ἀκλουθᾷ)

ΜΟΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΦΙΛΟΛΟΓ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού έτησίαι Δραχμές 25
Εξωτερικού έτήσιαι Δολ. 2
Λοιπών Χωρών Γαλλικά Φράγγα 15
Εξάμηνοι αντίστοιχος

Τά χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται. Ἐργα ποῦ θέγουν πρότωπα δὲ δημοσιεύονται.

Ὅποιος θέλει νά γράψῃ μέ ψευδώνυμο ὀφείλει νά μᾶς τὸ δηλώσῃ, πληρωνοῦντας ὡς ὄρ. γὰρ τὴν ἐγκριση τοῦ.

ΣΤΗ ΜΟΥΣΑ ΜΟΥΤΗ ΣΤΑΝΤΑΝΗ ΑΦΙΕΡΩΝ

ΔΡΟΜΟΛΑΤΕΣ

Θυμάται; Μαζὺ σκαλώνουμε τὴν ἀνηφοριά τῆς ζήτησης. Σκινονκλάδια στὰ πόδια μας κι' ἀγριόθαινα μᾶς κπιδδεζάν τὸ διάβρωμα τὰ μελίσια τὰ δουλευτάρια μπουπουσαν καὶ ἡ φύση ὅλη ἔψελνε τὸ τραγοῦδι τῆς νηότης. Περπατούσαμε τὸ δύσκολο τὸ δρόμο μὰ θαρρετοί, κειὸ θαρρετὴ σὺ νοιώθοντας τὸν ἀψηλὸ τὸ πρόοξιμό σου. Μὲ τράβαες ἀπὸ τὸ χέρι—δύστυχο διαβατάρι μὲνα—καὶ κἀπου-κἀπου τὰ γλυκόλογα σου τὰ τέλευες μ' ἕνα δλόθερο φίλι.

Μᾶς περιμένει ἡ εὐτυχιά, μούλεργες, πίσω ἀπ' τὸ βουνάκι ποῦ σκαλώνουμε, πλατειά εἶναι τὰ δάστια καὶ τὰ νερά τὰ τρεχούμενα. Ὅνειρεμένα παλάτια!»

Κι' ὀλοένα βαδίζαμε γιὰ τὴ κορφή.

Κἀπου ἀνασαιναμε· σταματούσαμε. Καὶ τ' ἀνάσασμά μας Θεοῦ βλογιά. Κοιτίδα καὶ προσκέφαλο-ἡ ἀγκάλη σου καὶ τὸ γλαυκὸ σὶ ρέωμά φωτισμένο ἀπ τὰ μάτια σου τὰ ξέχωρα ἀστέρια! Τὰ ἄλικα τὰ χεῖλια σου πηγή ἀστήρευτη καὶ δροσολούστρα στὸ διάβα μου τὸ στεγνὸ!

Τὸ χάδεμα τῶν κρινοδάχτυλων σου ἀπαλὸ χνουδάερο δροσατο!

Καὶ φτάσαμε στὴ κορφή! Μὰ ὠϊμένα! Ἄλλη κορφή παρὰ πέρα, ἄλλη κειὸ μακρυνά, ἄλλη μακρύτερα φαντάζαν σὰ παραμυθένια βουνὰ κάτω καὶ σ' ἀραχνένιο ἢ ἀλαφρόθαμπο τὸ φόντο.

Δυγῆσαν τὰ γόνατα.
«Θὰ σαλέγουμε γιὰ τὰ νειρεμένα τὰ παλάτια, ψιδυρῆσαν τὰ χεῖλια σου.

Καὶ σαλέψαμε... Σταματούσαμε κάποτε καὶ ὁ ἀνάσασμος μας ἀτέλευτη εὐτυχή... Τὰ σκινονκλάδια ξεσκήζαν τὰ πόδια μας καὶ τὸ χῶμα τὸ σταχτόχρωμο κἀπου-κἀπου βαφόταν ἄλικο.

Κι' ἀναβαίναμε εἰς κορφές!... Κι' ὀλοένα νέες φαινότουσαν στὸ ἀπέραντο χῶμα τῆς ζήτησης μας!

Συνορίμια τώρα μεις! μετ' ὅνειρο τὸ μακρυνὸ ὀλοζώνιανο στὴ φαντασία

Περπατούσαμε... ..

Κι' ἀγίπη τὸ Γολγοθᾶ μας βοήθαε.

Γὰ μιά στιγμή κἀπου νομισάμεπος ἠθῆραμε συνορίμια. Ἀλλοίμονο!... Ταίρια—τάδαμε σὰ σιμώσαμε—σφιχτόδετα κοίτονταν ἄλλοι προτειροὶ μας.

Ὅλοι τῆς νειρευτῆς τῆς στράτας δρομολίτες... ..

Δυγῆσαν γιὰ δεύτερο τὰ γόνατα. Δυγῆσαν γιὰ πάντα..

Μὲ τὸνειρο στὴ σκέψη, μπροστὰ μου τὰ γλυκά τὰ μάτια σου—τ' ἀστέρια, σὰ πόδια σου ξεψύχησα...

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Τὸν εἶδα νὰ δειβάνει... ..
Στο γυνὸς μὲ τὸ σκεπτικὸ ἀταχτὰ ὀνιμένο τῆς ἄραχης του, τὸ πνευμάτινι ξεπεσμένο: τὸ καπέλλο σὰ δροσμένο χέρι. Τὰ μαλλιά, ἀταχτα, τσχαρρύνιζαν τὸ πρόσωπό του, κι' ἕνας πλοκαυδὸς πέφτοντας μπροστὰ, μισόχωνε τ' ἀποστεγνωμένο μάτι του.

Τοῦ μισνοήμένου στομάτου του τὸ κατωσάγονο ἔτρεμε ἀδιὰκοπα, ἐνῶ τὸ στήθος του, θεληματοικὰ πικρὸ, ἀνεδοκατέβαινε μ' ἀγωνία γιὰ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν εἶσοδο λίγου ἀέρος. Τὰ αἰτίια του φανέρωναν ἐξάντληση διανοητικὴ. Σ' ἀσπὴ κούττα, ἐκδηλονόταν κι' ἡ ζωματικὴ, μ' ἕνα τροκίσιμα τῶν γονάτων, καὶ μετ' ἀργοπερπάτημα.

Στασιάτησα καὶ τὸν κούτταξα κάμπωση ὄρα. Μοῦ προξένησε μιά παρὰξενη ἐντύπωση. Δὲν ἔμοιαζε φοινιά, ἄν κι' εἶχε ῥίξει τὰ μαλλιά του ἔτσι ποῦ νὰ φαίνεται τέτοιος, οὔτε κι' ἐργατικὸ, ἄν κι' ἐσύρωνε τὸν ἰδρώτα. Τ' ἦταν λοιπόν;

Ἐλαβα τὴν ἀπόφαση, καὶ ῥώτησα:

—Ποῦθε ἐρχεσαι, ἄνθρωπε, κι'

εἶσαι σὲ τέτοιο γάλι; Μὴν ἀπὸ φρονικό; Ἡ ἀπὸ κεί ποῦ μόλις ἀφῆκες τὸ σιφρῆ; Μήπως μόλις ξέφυρες κανένα κακοῦργο;

Στ' ἀκουσμα τῆς φωνῆς μου σταμάτησε. Μὲ κούτταξε μὲ τὸ γεμάτο βλακεία βλέμμα του, καὶ τὸ κιντρινασμένο μοῦτρώ του ἄρχισε νὰ μπλαβίξῃ. Ὑστερα μὲ μιά ἀπότομη κίνηση κἀφωσσε τὸ ἠλίθιο βλέμμα του πάνω μου, καὶ φάνηκε σὰ νὰ σκέφτεται. Θάορεψα πῶς τρελλάθηκε. Ὑστερα ὄμοι: εἶδα τὰ πρῶτα τῶν γυαλῶν μάτι του νὰ παίξῃ λίγο. Ἰνὸκαμε ἐντύπωση κτήνοισ ποῦ ἔμελλε νὰ μεταμορφωθῆ σ' ἀνθρώπο, καὶ σὰν ποῦ μιλᾷ τρελλός π' ἀρχίζει νὰ βολεκεὶ τὸ λογικὸ του, ἄρχισε κι' αὐτός νὰ μοῦ λέει.

Ἐ—Δὲν ἐρχομ' οὔτ' ἀπὸ φρονικό, οὔτ' ἀπὸ τιποτ' ἀπ' αὐτὰ ποῦ μ' ἀράδιασες. Ἐρχομαί....

Ποῖν ἀρχίζει νὰ μοῦ πει ἀπὸ ποῦ «ἐρχεσαι» ὅταν μόλις εἶχε προσφῆρε τὴ λέξη αὐτὴ ἀλλάξε καὶ ὄψη. Ἀφῆσε νὰ τοῦ φύγει τὸ καπέλλο ἀπ' τὰ χέρια, κι' ἔπιασε τὰ μαλλιά του. Ἐσπῆξε γερά τὰ δόντια του, ἀνοῖξε διὰπλατὰ τὰ χεῖλιά του, θύρωσε τοὺς ὄμους, κοκίνησε καὶ τραβήχτη' ἕνα βῆμα πίσω. Ἡ φοικη ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του?... καὶ ξανάρχισε:

—Ἐρχομ' ἀπὸ κεί ποῦ τρώγοντας παινάζεις πρὸ πολὺ. Ἀπὸ κεί π' ὁ ἄνθρωπος ἐξισώνεται μὲ τὸ κτήνος. Τί, δὲν πιστεύεις; Κι' ὅμως... ὅπως ἕνας γάϊδαρος π' ὅσο τοῦ ὀγγνεὶ τροφῆ τόσο καὶ τρώει πρὸ πολὺ, παινάζει πρὸ πολὺ, ἔτσι κι' ὁ ἄνθρωπος. Ζῆ σήμερα κινεῖται σκέφτεται γιὰ ἕνα σκοπὸ. Νὰ δοκιμάσει τὸ φαῖ αὐτὸ, Καὶ σὰν τὸ δοκιμάσει λυσοῖ. Θέλει νὰ τρώῃ αἰώνια, ἀτέλειωτα, νὰ μὴ σιμωθῇ ποτὲ ἀπ' τὸ τροπέξι. Ἡ εὐχαριστίη σ' εἶναι μεγᾶλη, ὁ πόθος τὴν κάνει πρὸ μεγᾶλη. Καὶ σ' ἕνα σημεῖο κυριολεκτικὰ μαινεται. Ὁ νοῦς του σκοτίζεται τὸ λογικὸ του ξεγαλαρώνεται, κι' ἀκράτητος τρέχει μ' ἕνα μανάχα σκοπὸ: Ν' ἀπολαύσῃ! Μὴν ἐχοντας πρὸ τίποτε νὰ τὸν συγκρατήσει—ἀφοῦ ψυχῇ, πνεῦμα λογικὸ, ὅλα τὰ ὑπόταξε στὴν ὄρημ του—ἐκπληρώνει τὸν πόθο του!... ἀ

Ἀργότερα, σὰν κατευασοθῶν τὸ πάθη, καὶ τὸ λογικὸ γυρίσει, ἀναμετρᾷ πᾶ περασμένα, καὶ νὰ τ' ἀποτέλεσμα! Κούτταξέ με! Νοιώθω πῶς ἔφυγα γιὰ πάντ' ἀπ' τὸ κόσμο ποῦ ζοῦσα πρῶτητερα, κι' ἐκεὶ ποῦ πρῶτα ζητοῦσα ν' ἀναεβ' ψηλότερα, τῶρα ἀνέλπιστα, βρίζομαι· χαμηλότερα... Ἐνῶ ὀλοτέλα τ' ἀντίθετο πρέπει νὰ γίνεται. Ἡ Ζωὴ πρέπει νὰ κινεῖται ἀπὸ τὰ κατώτερα σὰ ψηλότερα. Ὅσο ψηλότερα κούττα-

ζομε, τόσο ειθύτερα σχηματίζα-
στε με τη Ζωή αυτή. Οι μεγαλύ-
τερες πράξεις της τό πιστοποιούν.
Εμείς όμως τὰ κάνομε; Γ' αντίθε-
το. Κινούμαστε δηλ. από τὰ κατώ-
τερα στά πιο κατώτερα, απομακρύ-
νοντας έτσι λιότερο τη σχέση μας
με τη ζωή, την αληθινή, κι' ό,τι
την ακολουθά. Χάνομ' απόλαυσης
πραγματικές για χατήρι, μιας συ-
γμής σαρκικής ήδονής.

Αυτό ακολουθώντας, τους άλλους
άνθρώπους, έκαμα κι' εγώ. Τώρα
μετά την απόλαυση, ήρθεν ή άη-
δία, αυτή που μ' έκαμε νά μοιάζω
κτήνος!...

Μ' ένα κτύπο πούδωσε με τό χέρι
του στο μέτωπό του, τέλειωσε τη
κουβέντα του.

ΚΤΗΝΟΣ! ψιθύρισα κι' εγώ ά-
θελα σαν ήχώ....

ΠΑΝΘΣ ΗΡΙΑΝΟΣ

ΡΕΘΕΜΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ

Τό Ρέθεμνος άρχισε νά
ξαλαφρώνει άπ' τούς Ρε-
θεμιώτες, πού, άπελπισμέ-
νοι άπ' τη ζέστη, τή σκά-
ζουν για τὰ χωριά.

Πραγματικά, τίς τελευ-
ταίες μέρες φαίνεται πώς
ό Θεός άποφάσισε νά μετα-
φέρη την κόλαση στο Ρέ-
θεμνος.

Κι' ό ήλιος, κατά τη λαϊ-
κή έκφραση, πικίζει την πέ-
τρα. Ένώ τό βράδυ ή προ-
κυμαία δέ μπορεί πιά νά
μάς δροσίζει.

Γι' αυτό κι' οί Ρεθεμνιώ-
τες μή θρίσκοντι; καταφύ-
γιο άλλοσ κυνηγούν, πολύ
σωστά, τὰ θουνά.

Πέρασε ή Προσκοπική ό-
μάδα των Χανιών πηγαι-
νοντας στην Κνωσσό.

Τά προσκοπάκια δγήμεν
λέγη ώρα έξ' άπ' τή βαπορι.

Μιά χαρά ήσαν. Πιστα-
χτά, πρόθυμα, ύπακουα στις
διαταγές τ' άρχηγού, με την
ώμορφή του φορεσιά, σκό-
ρπιζαν την εύθυμία γύρω
τους.

Ένα μεγάλο μπράβο ά-
ξίζει στους Χανιώτες, πού
κατώρθωσαν νά συγκρατή-
σουν την προσκοπική όμά-
δα.

Έκει τὰ παιδιά θά βρέ-
σκουν την εύκαιρία νά ξε-
φεύγουν λέγ' άπ' τη σημερινή,
μυλθαιόνη και σαπέλα, νά
διαπλάσσουνε τὰ κορμιά
τους.

Πέρασε κι' ό θείσος Σάν-
δη— Άμυρά — Θεοδωρίδη
για τή Ηράκλειο, όπου θά
δώση παραστάσεις.

Είν' ό παληός, συμπαθέ-
στατος στο Ρεθεμνιώτικο
κοινό, θείσος, τέλεια, τώ-
ρα καταρτισμένος.

Μέ εύκοσι πρόσωπα επί
σκηνής, και όρχήστρα.
Πρωταγωνίστρια την καλ-
λιτέχνιδα κ. Άσπασία Σάν-
δη.

Γυρίζοντας άπ' τή Ηρά-
κλειο θά σχηματήσουν κι' έ-
δω.

Και θά εΐμαστ' εύτυχεζ
νά ξαναβρούμε τόν παληό
μας θείσο.

Η « Άθηνά » άποφά-
σισε νά κάμη ό,τι κι' ή « Δη-
μοκρατία ». Νά παραπέμψη
δηλ. στο Είρηνοδικείο κεί-
νους π' άκόμα καθυστερούν
τή συνδρομή τους.

Είνας ντροπή νά μή μπο-
ρέση νά συγκρατηθή ούτ' ένα
χρόνο στο Ρέθεμνος, τή
πρώτο Ρεθεμνιώτικο περι-
οδικό.

Και νά μή θελήσουν οί
συμπολίτες μας νά ένθαρο-
ύνουν τούς εκδότες, στον
άντιδοτελέστατο άγώνα τους
με 25 φωροδραχμές.

Γι' αυτό δέν πρέπει νά
μεμφισμοιρούν άργότερα για
τούς « άνέους » και τούς
« μαθητάς του Γυμνασίου »
άπου μία γερή προσπάθεια,
άντι νά ένθαρύνουν, τσα-
κίζουν, ό ένας με τό μακρό
του, κι' ό άλλος με τό κοντό
του.

ΜΕΛΙΜΠΡΑΝ
ΚΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Σε μία ταπεινή καμαρούλα,
σ' ένα από τούς πιο φτωχούς δρό-
μους του Λονδίνου, ό μικρός Πέ-
τρος, ένα φτωχό όρφανό παιδάκι, κα-
θόνταν σιγοτραγουδώντας στο πλευρό
τής άρρωστης μάνας του. Φαί δέν εί-
χε δοκιμάσει δλη μέρα κι' άδικα
έρευνούσε στο ντουλάκι για κανένα
ξεροκόμματο. Κι' όμως τραγουδού
σε γιατί δέν ήθελε νά κακοκαρδί-
ση. Ωστόσο, καμιά φορά, σκε-
φτόταν τη μοναξιά του, την πεί-
να του και μόλις συγκρατούσε τὰ
δάκρυά του. — Ήξερε πώς τίποτε
δέν θά εύχαριστούσε τη φτωχή του
άρρωστη μάνα σαν ένα γλυκό πορ
τοκάλι, κι' όμως ούτε μαδέκαρα δέν
είχε για νά τ' αγοράση.

Τό τραγούδι πού τραγουδούσε
ήταν δικό του—τόχε συνθέσει ό ή-
διος γιατί ήταν ποιητής.

Τραβήξε προς τή παράθυρο και
κυτάζοντας έξω είδ' έναν άνθρω-
πο να κρεμνά μία μεγάλη, κίτρινη,
άγγελάδα, πού λεγε πως ή Κυρία
Μελιμπράν θά τραγουδο-
σε κείνο τή βράδυ στο Θεατρο του
Οδεσιμίνιστ ερ.

« Ώ! νά μπορούσα νά πήγαι-
να! » σκέφτηκ' ό μικρός Πέτρος,
και χτύπησε τὰ χέρια του. Στά
μάτια του έλαμψε μία καινούργια
έλπίδα. « Έτρεξε στο ντουλαπάκι,
έβγαλ' από μέσα ένα δόλο κίτρινη-
σμένα χαρτιά, και ρίχνοντας
μία ποθοματιά στη
κοιμισμένη του μητέρα έφυγε γορ-
γά άπ' τή σπίτι.....

« Ποιός είπες πώς με περιμένει, »
είπεν ή Κυρία στην ύπνρέτριά της.
« Είμαι πάρα πολύ κουρασμένη ».

« Είν' ένα μικρό ώμορφο παι-
δάκι, με κίτρινες πουύκιες, και λέ-
γει πως άν θελήσετε νά τή δεχτήτε
δέ θά μετανιώσετε και δέ θά σας
άπασχολήση πάνω από δυό — τρία
λεπτά.

« Α! άφισέ τον νά μη! » είπεν ή
ώμορφη τραγουδίστρια μ' ένα χα-
μόγελο. « Δέ διώχνο ποτέ τὰ παι-
διά ».

Ό μικρός Πέτρος μπήκε, με
το καπέλο κατ' άπ' τή βραχιονά
του, και στο χέρι του κρατούσ' ένα
ρόλο χαρτί. Σάν άντρας οωστός,
προχώρησε ίσια προς την Κυρία,
Έκαμε μία ύπόκληση κι' είπε:
« Ήρθν νά σας δω, επειδή ή μη-
τέρα μου είναι βαρεια άρρωστη,
κι' είμαστε πολύ φτωχοί για ν' αγο-
ράσωμε τροφή και γιατρικά. Στέ-
φτηκα πώς άν τραγουδούσατε κανέ-
να μου τραγούδι σε κανένα άπ' τὰ
κονσέρτα σας, ίσως κανείς εκδότης
νά τ' αγοράζε, κι' έτσι μ' αυτά τὰ
χρήματα νά κάρω τροφή και φάρ-
μακα.

Η ώμορφη γυναίκα σηκώθηκε
κουνώντας άπάλαφρα τόν άγέρα και
πήρε τή ρέλο.

« Σν τή καμεις » ρώτησε— « σν
ένα παιδί; — θέλεις νά ρθής στο
κονσέρτο μου; » ρώτησε μετά λιγό-
στιγμη σκέψη.

« Ναι! και τὰ μάτια του παιδιού
έλαμψαν από—εύτυχία—μά δέ μπο-
ρώ ν' άφίσω τη μητέρα μου. »

« Εγώ θά στείλω κανένα νά
την περιποιηθή άπόψε, και νά και
ένα τάλληρο ν' αγοράσης τροφή
και φάρμακο. Νά ναι μία μου κά-
ρα έλ' άπόψε θά καθίσης κοντά μου

Όταν έβράδυνασε, κι' ό Πέτρος
βρέθηκε στην αίθουσα του κονσέρ-
του, του φαινόταν πώς ποτέ δέν

Χλαε ξαναμπεί σέ τόσο μεγάλη αίθουσα. Ἡ μουσική, τ' ἀμέτρητα φῶτα, τὰ διαμάντια, τοῦ θάμπωσαν τὰ μάτια καί τοῦ σκότισαν τὸ μυαλό.

Τέλος ἦρθε, καί τὸ παιδί ἔκατσε μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένο πάνω σὲ τὸ δοξασιμένο της πρόσωπο.

Μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πῶς ἡ μεγάλη λαίδυ ποῦ τὰ διαμαντικά της θάμπωναν, καί ποῦ ὅλοι σερβόταν, θά τραγουδοῦσε τὸ τραγοῦδι του.

Χωρὶς ν' ἀκωνέη περιμένε, — ἡ δοχίστρα, ὀλόκληρη ἡ δοχίστρα, ἔπαιξε μιὰ παραπονηρίατικὴ μελωδία. τὴ γνώρισε, κι' ἀπὸ χαρὰ χύπηρε τὰ χέρια. Καί—Θε μου! — πόσο ὠμορφα τὸ τραγοῦδισε. Ἦταν τόσο ἀπλό, τόσο πένθιμο, τόσο ψυχουσναρπαστικό — πολλὰ μάτια πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα, καί τίποτα δὲν ἀκουόταν ἔξω ἀπὸ τὰ λόγια τῆς τραγουδίστρας—ὦ! τόσο συγκινητικό!

Ὁ Πέτρος γύρισε πίσω σπιτι του. Γιατί θά φρόντιζε γιὰ χρέματα πιά; Ἡ μεγαλύτερη τραγουδίστρα τῆς Ἑσθώπης εἶχε τραγουδίσει τὸ μικρὸ του τραγοῦδι, καί χιλιάδες ἔκλαψαν ἐξ αἰτίας του.

Τὴν ἄλλη μέρα ξαφνηδαίστη' ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψη τῆς κυρίας

• Ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὰ ξανθὰ του καταρὰ, καί στρέφοντας πρὸς τὴν ἀρρωστη μάννα εἶπε: «Ὁ γοιδὸς σας, Κυρία, σὰς ἔφερε τὴν εὐτυχία. Μοῦ πρόσφερε σήμερα τὸ πρῶτο, ὁ καλύτερος ἐκδοτικὸς Οἶκος τοῦ Λονδίνου, τρακόσες λίρες γιὰ τὸ μικρὸ τραγοῦδι. Κυρία, εὐχαριστήσετε τὸ Θεὸ ποῦ ὁ γοιδὸς σας ἔχει ἓνα δῶρο ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ.

Ἡ εὐγενικὰ τραγουδίστρα κι' ἡ φτωχὴ μάννα ἔκλαψαν μαζί, ἐνῶ ὁ Πέτρος δίπλα τους, θυμωμένος ἔβριση πρὸς τὸν προστάτην τὸ φτωχό, εἶχε γονατίσει καὶ τοῦ ἀπάγγελε μιὰ ἀπλή μὰ εὐγλωττὴ προσευχή.

Ἡ ἀνάμνηση τῆς προσευχῆς ἐκείνης, ὀλοένα μαλάκωνε περισσότερο τὴν ψυχὴ τῆς τραγουδίστρας καί τὸ εἶδωλό της Ἀγγλικῆς λατρείας μεταβλήθηκε σὲ ἄσπλο κάθε φτωχοῦ. Καί στίς τελευταῖες της στιγμὲς κείνος ποῦ στεκόταν στὸ κρεβάτι της φωτίζοντας τίς τελευταῖες της στιγμὲς μὲ τὴν ἀσβυστὴ στοργὴ του ἦταν ὁ μικρὸς Πέτρος τῶν παλιῶν ἡμερῶν—τώρα πλούσιος, καλὰ καταρτισμένος, κι' ὁ πρὸ διάσημος, συνθέτης.

ΠΑΝΟΣ ΗΡΙΔΑΝΟΣ

Σ. τ. Α. — Θὰ θέλαμε, μ' ὄλη μας τὴν καρδιά, νὰ εἶμαστε μέσα στὸ μυαλό κανενὸς πλουσιῦ ὅταν γὰ διάβαζε τὴν ἱστορία αὐτή.

ΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

SAINT JUIRS

Η ΝΙΣΕΤΤ

—Εἶσαι παιὰ πεθισμένος, εἶπε ὁ γιαντρός κυττάζοντας προσεχτικὰ τὸν Ἀνατόλ. Ὁ Ἀνατόλ ἀνεπήδησε.

Ἐἶχεν ἔρθῃ φαιδρός γιὰ νὰ περάσῃ τὴ βροδιά μὲ τὸ παλιὸ του φίλο τὸ γιαντρὸ Μπιαρκά, τὸ περίφημο σοφό, ποῦ ὅλος ὁ κόσμος ἔξερε τίς δουλιές του στίς δηλητηριώδεις οὐσίες, ἀλλὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Ἀνατόλ εἶχε μπορέσει νὰ ἐχτιμήσῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τὴν εὐγένεια τῆς καρδιάς του, καί τὴ σκεδὸν πατρικὴ καλωσύνη. Καί νὰ αἰφνίδια, χωρὶς ντροπὴ, χωρὶς προετοιμασίαν ἀκινε νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ στόμα τόσο ἀθηναικὸ αὐτὴ ἡ τρομακτικὴ πρόγνωση.

—Δυστυχισμένο παιδί ξαναἴε ὁ γιαντρός, τί ἔχεις κάμει λοιπόν;

—Τίποτε ποῦ νὰ τὸ ξέρω φηθόρισε ὁ Ἀνατόλ πολὺ ταραγμένος.

—Ζήτησε στὴ θύμησή σου. Πές μου τί ἦπες τί ἔφρας τί ἀνάπνευσες; Αὐτὴ ἡ τελευταία λέξη ἦταν μιὰ ἀγένη φῶς γιὰ τὸν Ἀνατόλ τὸ πρῶτο μάλιστα εἶχε πάρει ἓνα γράμμα ἀπὸ ἓνα του φίλο ποῦ περιηγῶν τιν τὰς Ἰνδίας. Σ' αὐτὸ τὸ γράμμα βρισκόταν ἓνα λουλοῦδι κοιμένο ἀπὸ τὴς ὄχθες τοῦ Γάγγη, ἀπὸ τὸ ταξειδιώτη, ἓνα λουλοῦδι κόκκινο πρωτόφαντο, προῶξενον σχήματος καί ποῦ ἡ μυρωδιὰ του, τὸ θυμῶταν πολὺ καλὰ τῶρα, τοῦ εἶχε φανεῖ παράξενα διαπεραστικὴ. Ὁ Ἀνατόλ ξεφύλλιζε τὸ πορτ-φείγ του ἔβγαλε ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα καί τὸ λουλοῦδι ποῦθεξε στὸ σοφό.

—Δὲ χωρεῖ ἀμφιβολία πειρὰ! φώναξε ὁ γιαντρός. Εἶναι ἡ Ἰνδικὴ τυραμμένονσις τὸ θανατηρὸ λουλοῦδι, τὸ λουλοῦδι τοῦ αἵματός.

—Τότε ἀληθινὰ τὸ πιστεύετε;

—Εἶμαι βέβαιος ἀλλοίμονο!

—Μὰ δὲν εἶναι δυνατό. Δὲν εἶμαι παρὰ 25 χρονῶν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου γεμάτο ζοῆ καί ὑγεία!

—Τὸ ὡ, ἀνοῖξες αὐτὸ τὸ μοιραῖο γράμμα;

—Σήμερα τὸ πρῶτο στίς ἔννια.

—Ἐ καλὰ, αἰσιο τὸ πρῶτο, τὴν ἴδια ὥρα, ἔσο ἴδιο λεπτὸ, γεμάτος γευιά, καθὼς λέγεις, θά αἰστανθῆς ἓνα εἶδος ἀγωνίας στὴ καρδιά, καί τὸ κάθε-τι θά τελειώσῃ.

—Καί δὲ ξέροτε κανένα γιαντρικὸ κανένα μέσο θεο...

—Τίποτε, εἶπε ὁ γιαντρός, καί κροβόντας τὴ κεφαλὴ του στὰ χέ-

ρια του, ἀφῆκε τὸν ἑαυτὸ του νὰ πέσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα, πνιγμένος ἀπὸ τὸ πόνο.

Μπροστὰ στὴ συγκίνηση τοῦ παλιῦ του τοῦ φίλου, ὁ Ἀνατόλ κατάλαβε πῶς ἦταν πραγματικὰ καταδικασμένος. Βγήκε ὄξω σὲ τρελλός.

Μὲ τὸν ἰδρώτα στὴ μελιγγρα, μὲ τίς ἰδέες ἀνακατωμένες, μὲ τὸ κορμὶ σπρωγμένο σ' ἓνα μηχανικὸ βήμα, ὁ Ἀνατόλ περπατοῦσε τὴ νύχτα, ἔξενος γιὰ ὅ, τι γινότανε γύρωθὲ του, χωρὶς νὰ φοβᾶται γιὰ τὴν ἐρημιὰ τοῦ δρόμου.

Γιὰ πολὺ καιρὸ ἔτρεφε ἔτσι, ὅποτε-ρα τυραντώντας ἓνα πάγκο κάθησε.

Αὐτὴ ἡ ἀνάπαψη τοῦκαμε καλὸ, ἴσκαμ τῶρα, ἦταν σὺν ἓνις ἀνθρωπος ποῦχε φάει μιὰ βεργιά στὴ κεφαλή, ἡ ζαλάδα του διαλυόταν κι' ἀρχίζει τῶρα νὰ ξαναμαζώνη τὴς ἀνακατωμένες ἰδέες του.

Ἡ κατάστασή μου, πνεύτηκε, εἶναι τῶν ἐνοῦς καταδικασμένου σὲ θάνατο· ἀκόμα κείνος μπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ σὲ χάρη. Ἀλλὰ τῶρα πόσο μου μένει γιὰ νὰ ζήσω;

Κύτταξε τὸ ρολόι του.

—Τρεῖς τὸ πρῶτο. Εἶναι ὥρα νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Νὰ κοιμηθῶ! Νὰ δώσω στὸν ὄπνο τίς ἔξη τελευταῖες μου ὥρες! Ὅχι. Βέβαια εἶναι καλύτερα κἀτι ἄλλο ἀπ' αὐτὸ νὰ κάμω. Ἀλλὰ τί; Διάολε! Ν' ἀρχίσω τὴ διαθήκη μου. Ἐνα ἔξοδοχείο ποῦ ἔμενε ἀνοικτὸ ὅλη τὴ νύχτα, δὲν ἦταν μακρυνὰ, ὁ Ἀνατόλ πήγε κει.

—Μικρὸ ἓνα μπουκάκι χιαμπάνια κι' ἓνα μπουκάκι μελάκι.

Ἦπιε ἓνα ποτήρι Κ λ ι κ ὸ καί κύτταξε τὸ χαρτὶ του σκεφτόμενος.

—Σὲ ποῖο ν' ἀρτίσω τίς χιλίες λίρες του εἰσοδήματός μου; δὲν ἔχω πειὰ οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα—κι' εἶναι πολὺ εὐτυχισμένοι αὐτοί—καί μέσα στὰ πρόσωπα ποῦ μ' ἐνδιαφέρουνε δὲ βλέπω παρὰ μιὰ: τὴν Νισεττ.

Ἡ Νισεττ ἦταν μιὰ μικρὴ ξαδέσφη, ἓνα ἐξαιρετὸ κορίτσι δεκοχτῶ χρονῶ, μὲ ξανθὰ μαλλιά μὲ μεγάλα μαύρα μάτια. Ἦταν ὀρφανὴ σὺν κι' αὐτόν, κινετὴ ἡ κοινότη στὴ δυστυχία εἶχε σχηματίσει τῶρα καί πολὺ καιρὸ μεταξὺ τους μιὰ μυστικὴ κι' ὀλάκερη συμπάθεια.

Ἡ τελευταῖες θέλησες ταχτοποιήθηκαν γρήγορα. Ὅλα στὴ Νισεττ. Ἀπὸ ἔκαμε αὐτὸ ἦπιε ἓνα δεῦτερο ποτήρι χιαμπάνιας.

—Καθμένη Νισεττ σκεπτόταν.

Ἦτιν πολὺ λυπημένη τὴ τελευταία φορὰ ποῦ τὴν εἶδα. Ὁ κηδεμόνας της ποῦ δὲ ἔξερε τὸ κόσμο παρὰ τὴ τάξη του τῶν πνευστῶν ὁργάνων στὸ ὕδαιο δὲ σπάθηκε φρόνιμος, νὰ ὑποσχεθῇ τὸ χέρι της

σ' ένα χοντροάνθρωπο, ένα είδος μα-
χυροβγάλτη που τον αηδιάζει. Τον
αηδιάζει τόσο περισσότερο, γιατί ά-
γαπά ένα άλλο, τόσο καλά κατάλα-
βα τις όμορφες της, τις γεμάτες
από παρακαυτώσεις κι άμηνιχνές.
Ποιάς είναι αυτές ο ευτυχισμένος
θηητός. Δεν τον ξέρω. Άλλά δεξιά
είναι αντίστιος της αφού την διαλέξε.

Καλή, γλυκιά, όμορφη θελατι-
κιά ή Νισέττ άζει τον ιδεώδη
άντρα. Ά! Ήταν καλή ή γυναίκα
πεντ' άξις τόσο... Είναι μια άτι-
μία να την αναγκάζουν να βλάψη
τη ζωή της εμπιστευοντας τον
εαυτό της σ' ένα χοντροάνθρωπο.
Μά γιατί να μη γίνει ο καρδιέρος
της Νισέττ; Καλά είναι είπωμένο..
κι' άπ' άξιο το πρωί!... Μά, άφ-
ριο θάταν πάλι άφρα, πρέπει τώρα
να ενεργήσω. Η ώρα είναι λιγάκι
άκαιρη γιά να ιδώ τους άνθρώ-
πους· μά όταν σάβρωμαι πώς θά-
μαι πεθιμένος μέσα σε πέντε ώρες
ν' άνησιχώ γιά τέτοια πράγματα!
Έμπρός; Τη ζωή μου γιά τη
Νισέττ.

Ήταν στις 4 το πρωί όταν ο
Άνατόλ χτύπησε τη πόρτα του κη-
δεμόνα της Νισέττ. ΟΚός Μπουβάρ
αυτός ο ίδιος τρομαγμένος, ήρθε
ν' άνοιξη φερώντας ένα μπαγια-
κερό σκούφο.

—Μήπως είναι πυρκαγιά

—Όχι. Άγαπήτέ Κε Μπουβάρ ένα-
μα ο Άνατόλ είναι μικρή βίβλα.

—Τέτοια ώρα!

—Όλες ή ώρες μου είναι καλές να
σάς δω· μά είστε άλαφρά ντυμέ-
νος Κε Μπουβάρ. Σκεπαστήτε.
—Αυτό θά το κάω, άλλα υποδέ-
τω πώς γιά να με άνησιχίσετε με
τέτοιο τρόπο, έχετε και τι σπου-
δαίο γιά να μου πείτε.

—Πουδ ενδιαφέρον! Κε Μπουβάρ,
πρέπει να άνηθίτε να παντρεύετε,
τη ξαδέρφη μου τη Νισέττ με το
Κε Καπτενάκ.

—Ποτέ, Κύριε, Ποτέ

—Δεν πρέπει να λέτε, ούτε ποτέ
ούτε πάντοτε.

—Κύριε, ή άπόφασή μου είναι κα-
λά σχηματισμένη ο γάμος αυτός θά
γίνει!

—Αυτό θά το δούμε, και τώρα που
έχετε την άπάντησή μου, κύριε, δε
σάς κρατώ πελά.

—Νά τι είναι λίγο εδάριστο· άλλα
είμαι τόσο καλό; Κε Μπουβάρ, δε
θυμάμαι γιά τη διαγωγή σας και μένω

—Μείνετε άν θέλετε, εγώ σας θεω-
ρώ γιά φευγάτο και δε σας μιλά
πελά Κι' ο Κύριος Μπουβάρ γύρισε
πρός το τοίχο μουμουρίζοντας:

—Ξανακούστηκες; Μ' άνησιχούνε
ένα ειρηνικό άνθρωπο, να τον τα-
ράσσουνε στον ύπνο του, γιά να του
δηγηθούνε παρόμοιες φλυαρίες!

—Αιφνίδια έ ν. Μπουβάρ πήδησε
πάνω στο κρεβάτι του.

Ο Άνατόλ είχε πάρει το φλά-
ουτο του καθηγητού και φυσούσε
σά νάταν κουφός φυσικόνοντας τά
σαγόνια του ύπέρμετρα. Λιμου-
ώδεις στόνοι βγαίνουν από τόργανο.

—Το τιμητικό μου φλάουτο! Το
παρά των μαθητών μου προσφερ-
θέν! Άφήσετε αυτό το όργανοκύριε!

—Κύριε άπάντησε ο Άνατόλ, με
θεωρείτε σά φευγάτο· εγώ σας θε-
ωρώ γιά άπόντα, και διασκεδάσω
περιμένοντας την επιστροφή σας,
Κουάκ... κουάκ... χέν! τι όμορ-
φη νότα!

—Θά με κάμετε να χάσω τη θέ-
ση μου. Ο προϊστάμενός μου δεν
άνέχεται το φλάουτο περασμένα
μεσάνυχτα.

—Αυτός ο άνθρωπος άπρως δεν
άγαπάζ τη μουσική. Φρούτ, φρούτ.
πρά α α!

—Γιά όνομα του Θεού άφηστε το!

—Συμφωνείτε;

—Σε τί;

—Ν' άρνηθήτε αυτό το γάμο;

—Μά, κύριε, δε μπορώ.

—Τότε, κουάκ....

—Ο Κ. Καπτενάκ είναι τρομερός
άνθρωπος; Άν του κάμω μιá τέτοια
προσβολή, θά με σκοτώση.

—Αυτός ο όγος σας αποδίξει;

—Θά αποδίξει πολλούς άλλους.

—Σ' αυτή τη περίπτωση άφίσετε
με μένα να ενεργήσω όριστήτε μου
μόνο πώς άν πετύχω ν' άποσυθή
ή Καπτενάκ, ή ξαδέρφη μου
θάναι καλύτερη.

—Μάλιστα κύριε, θάναι καλύτερη.

—Μπαβό! Έχω το λόγο σας.
Μου επιτρέπεται τώρα να φύγω;
Άμέσως που κάθεται ο Καπτε-
νάκ σας;

—100 όδος των δύο Ξιρών.

—Τρέχω και. Άρβουό.

—Σύ, σκέφτηκε ο Μπουβάρ, πη-
γαίνεις να πέσης στο στόμα του
λέοντος και θά πάης ένα καλό μά-
θημα που τ' άξιζεις. (*Ακλουθά)

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΟΥΛΙΑΣ

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΙ ΚΑΗΜΟΙ

ΦΕΥΓΙΟ

Κρατώντας εις το χέρι το ποτήρι
ο λειτούργης του Υψιστου ο άσπρομάλλης
παππας και στ' άλλο το μοσκοθυματήρι
ξορκιά θρησκείας να μη πιστεύουν άλλης.
Σκλαβάκια ή σκλάβες φέρουνε
άπ' τ' άγιο να κοινωνήσουν χέρι
άδρά στά μέτωπα διαφαινούνται
τά μιση, ή φοβέρες και τά μέρη
που νοσταλγία πρόορα ξηναν,
τά μέρη που τους θέρειν, π' άγλησαν
κλαίν τα κι' άπ τα μάτια δάκρυα κυλάν
—άλλοι τους?—φύγαν! ώιμέ... τ' άφήσαν!
Και μαργαριταρένιο πίσω του σημάδι
άφίνει άπ' τα δάκρυα του ο κόσμος
ο έρμωσπίτης που λαφιασμέν' όμάδι
του Γολγαθά χαράσσει μονοπάτι ο δόλιος.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠ ΕΡΙΤΗΣ

ΕΤΗΛΙΑΝΤΑ ΓΙ ΑΠΑΝΤΗΣΙ

ΕΙΝ' ΑΡΓΑ:-

Με ξεχασε ή μελαχροινή μου
και μ' άλλους παίζει πιά τρελλά
και τη γελούν και τους γελά
μα μένα σώνετ' ή ζωή μου.—

Θαρεϊ πώς όλου τους πλανά
κι' ούτ' άγροικάει ούτ' άγροικιέται
μα σάν το νοιώση πώς πλανιέται
σε μένα θε ναρθή ξανά.

Μά σάν έρθή να με ζητήση
τότε θά είν άργά πολό
Θε να μ' εύρη πιά ή τρελλή
κάτω από μαύρο κυπαρίσι.—

BAZONAC